

1. Wat weet je al over Stromae?

2. Wat hoop je over Stromae te weten te komen?

3. Print het fragment uit en ga ermee aan de slag. Duid info aan die jij belangrijk vindt.

4. Vul de identity kit in. De info die je niet in het fragment terugvindt, mag je op het internet opzoeken.

Geboren op

Land en stad

Beroep

Roots

Persoonlijkheid

Eerste hit

5. Als je Stromae zou mogen interviewen, welke vraag zou je hem dan stellen? Wees origineel!

STROMAE – Thierry Coljon

Paul Van Haver zou Stromae niet zijn als hij niet was geboren in de stad met de meeste nationaliteiten ter wereld, na Dubai. Inderdaad, Brussel telt maar liefst 184 nationaliteiten en van de 1,2 miljoen inwoners is meer dan de helft in het buitenland geboren.

Paul Van Haver wordt op 12 maart 1985 geboren in Etterbeek en groeit op in de volkswijk van Laken, niet ver van het koninklijk paleis achter de hoge stenen muren.

KENNISMAKEN MET DE JEZUÏETEN

Zijn speelterrein bevindt zich in de Stefaniastraat, pal tegenover de Moorsledestraat (waar de beroemde Synsound Studio van Dan Lacksman van Telex ligt), ten zuiden van het Bockstaelplein, niet ver van de Maria- Christinastraat. Hier groeit de zoon van een Vlaamse moeder uit Dendermonde (Miranda Van Haver roepnaam Marie) en een Rwandese vader (architect Pierre Rutare), die hij niet vaak zal zien, op met zijn drie broers en zijn zus.

Vlakbij ligt de Gaudiumzaal, in die tijd in gebruik door de academie van Jette. In 1996, wanneer hij elf is, schrijft zijn moeder Paul bij deze school in. Hij zal er drum- en zanglessen volgen. Marie vindt dat haar kinderen met alles in contact moeten komen om hun stem te vinden.

In de loop van de dag die we samen hebben doorgebracht voor een reportage in *Le Soir*, in december 2010 aan de vooravond van Kerstmis, vertelt hij me:

“Bij mijn eerste voorstelling in het Gaudium was ik dertien jaar. Ik zong in het koor en speelde percussie. Na de lagere school van Christus- Koning in Laken ging ik naar Jette, elke ochtend met bus 53. Ik droomde ervan buschauffeur te worden, achter dat grote stuur leek je wel in een ruimtetuig te zitten, zeker in de bochten.”

Het hele gezin gaat naar de academie, zijn moeder (die vioollessen volgt, een echte dochter van haar vader, die klarinet speelde), zijn broers en zijn zus. Maar de volkse, kleurrijke, multiculturele smeltkroes Laken blijft het centrum van zijn wereld. Paul herinnert zich nog precies de geuren van zijn kindertijd. Hij denkt nog vaak met veel liefde terug aan zijn Congolese buurvrouw, ‘Mamy Beignet’, die de kinderen uit de wijk onder haar vleugels had genomen en die heerlijke beignets bakte. Zijn moeder had haar leren kennen in de protestantse tempel van La Nouvelle Jérusalem en Paul speelde basketbal met haar zoon Grégory bij de Club Excelsior van de school in Bockstael. Van zijn zevende tot zijn achttiende was Paul een uitstekend basketbalspeler, daar had hij de lengte voor. Popaul, zoals zijn familie hem noemt, is geen erg goede leerling. Zijn resultaten op de Heilig Hartschool van

Jette laten te wensen over en zijn moeder waarschuwt hem: als het niet verbetert, gaat hij op internaat. Hij vertrouwt me toe:

“Ik heb er met de pet naar gegooid. In het derde jaar had ik zes of zeven onvoldoendes. Ik was vijftien en een beetje tegendraads, maar niet echt erg. Mijn moeder voerde haar dreigementen uit en ik vloog naar het pensionaat in Godinne, bij de Jezuïeten van Sint-Paulus. Daar besepte ik dat mijn moeder op de kleintjes moest letten om het college te kunnen betalen en dat ik wel zou slagen als ik een beetje moeite zou doen. Tot dan was ik een lulak geweest. Ik was gezakt omdat ik niet studeerde. Nadat ik alles had geprobeerd, begon ik aan de economische richting. Wiskunde had me altijd meer gezegd dan literatuur. En toen ging het goed, ik had geen problemen meer op school. Het moeilijkste was zondagmiddag, toen ik de trein moest nemen naar school. “Kom, Popaul, stop je sokken in je koffer, het is tijd om te vertrekken”, zei mijn moeder. Vreselijk vond ik dat. Mijn moeder heeft altijd al het mogelijke gedaan zodat het ons nooit aan iets zou ontbreken. Hoe, dat weet ik niet, eenn job hier en daar, een werkloosheidsuitkering...”

Marie Van Haver voedde haar kinderen alleen op, dat is vast de reden waarom ze geen tijd had om hen Nederlands te leren. “We nemen haar dat vandaag nog altijd kwalijk”, zegt Paul lachend. Hij herinnert zich nog de zondagse traditie, de metro naar Le Grec, aan het eind van de Maria- Christinastraat, voor een pita en frietjes. Zijn Rwandese vader heeft Paul niet echt gekend, vertelt hij:

“Papa was onzichtbaar. Ik ken hem eigenlijk niet, ik heb hem maar een keer of drie, vier gezien. Pas later kwam ik te weten dat hij in de Rwandese genocide is gestorven. Ze hebben het me niet meteen gezegd, maar ik heb de stukjes bij elkaar gelegd.”

Bron: Stromae, Thierry Coljon, Horizon, 2023

1. Wat weet je al over Messi?

2. Wat hoop je over hem te weten te komen?

3. Print het fragment uit en ga ermee aan de slag. Duid info aan die jij belangrijk vindt.

4. Vul de identity kit in. De info die je niet in het fragment terugvindt, mag je op het internet opzoeken.

Geboren op

Land en stad

Bijnamen

Beroep

Persoonlijkheid

Droom als kind

5. Als je Messi zou mogen interviewen, welke vraag zou je hem dan stellen? Wees origineel!

MESSI

'Waar is Leo?'

Die vraag brandde op ieders lippen in Leo's klas op de Juan Mantovanischool. De school stond in het district Las Heras in het zuiden van de Argentijnse stad Rosario, vlakbij zijn huis. Leo was al een week niet op school verschenen en afgezien van de schaarse keren dat hij ziek was, deed hij dat zelden. Zijn tafel stond er verlaten bij en in de pauze, als iemand een bal tevoorschijn haalde, leek het spel nog rommeliger dan het normaal al was. Er is geen voetbalveld bij de Juan Mantovanischool en er zijn altijd te veel kinderen op het krappe speelplein. Het moedigde geen ruim, expansief spel aan en als Leo er niet was al helemaal niet. Hij was al enkele dagen niet gezien.

Het was september, drie maanden voor eind van het schooljaar, dat in Argentinië in december begint. Er stonden examens op het programma en Leo kon er niet bij zijn. Iemand vroeg namens hem of hij zijn examens op een andere dag kon doen of dat hij misschien werk kon mee krijgen voor de tijd dat hij er niet was.

- Nee, sorry.

- Is Leo er vandaag?

Zijn teamgenoten bij Newell's Old Boys (NOB), de club in Rosario waar hij in een van de lagere teams speelde, stelden dezelfde vraag. Hij had een paar trainingen gemist op de Malvinas-trainingsacademie en hij was er ook niet in het weekend, toen ze een wedstrijd moesten spelen. 'Hepatitis,' zei iemand van de club. 'Hij heeft hepatitis.' Aha, dat zal het zijn. Eigenlijk wist niemand precies wat het was, maar het klonk heel erg, als iets waardoor je, als je het had, zeker niet kon voetballen. Ja, de Maestro heeft hepatitis.' Dat zal het zijn.

De Maestro. Messi was op school ook wel el Piqui ('kleintje') genoemd, maar was voor zijn leeftijdgenoten de Maestro (anderen werden 'Clark Kent', 'de Galiciër', 'de Windhond' of 'de Koreaan' genoemd): niemand had een voor- en achternaam in het Argentijnse voetbal. En zo stonden ze ook op de officiële opstellingslijst. Naam, geboortedatum, lengte en bijnaam: 'de Muis', 'het Asfalt', 'de Korte'....

Waar was Leo gebleven?

Adrián Coria leidde deze gevarieerde groep, Leo's eerste echte trainer, maar hij wist ook niet waar de jongen was. Vreemd om in september te verdwijnen. Meer dan vreemd, het was een probleem: het zou veel moeilijker zijn om te winnen zonder Leo. Iemand belde Quique Domínguez, zijn vorige coach bij Newell's: 'Geen idee, ik weet niet waar hij is.' Maar hij veronderstelde wel dat er iets aan de hand was. Hij was altijd een betrouwbare jongen

geweest, maar toen hij een jaar eerder op proef naar River Plate ging had hij ook niets gezegd. Had River hem misschien aangenomen? Iemand zei dat hij hepatitis had.

De familie Messi had enkele dagen eerder een telefoontje gekregen. 'Kom direct, en neem de jongen mee.' Ze hadden zo lang op deze dag gewacht en nu gebeurde alles ineens tegelijk. Ze hadden minder dan een week om zich op een reis naar Europa voor te bereiden.

Newell's had niets gehoord. Geen enkele coach, technisch directeur of speler van de club wist wat er aan de hand was. Leo noch zijn vader, die altijd met de carrière van zijn zoon bezig was, had iets tegen iemand willen zeggen. Het was voor hen niet moeilijk om hun eigen weg te volgen, discreet en gereserveerd als ze zijn.

Uit een soort voorgevoel wijdde de plaatselijke krant in Rosario, La Capital, een gehele pagina aan de jongen. De eerste. Het was 3 september 2000. 'Een heel bijzondere, kleine Leproos', luidde de kop. 'Leproos', leproso in het Spaans, is een geuzennaam die hij met zijn teamgenoten deelde bij de club die ooit, in de jaren twintig van de twintigste eeuw, een liefdadigheidswedstrijd had gespeeld om geld in te zamelen voor een leprozenkliniek. En daarnaast stond een foto van een lachende Leo, zijn hoofd een beetje schuin, in een NOB-Shirt. Hij zal altijd een leproso zijn, een vurige supporter van Newell's, de club die 'alles' voor hem was in zijn jonge jaren, waar hij de titel had gewonnen in de leeftijdsklasse van zijn team, iets waar hij erg trots op was. En met zijn rustige stem (het was moeilijk om de jongen naar de camera te laten lachen) vertelde hij de journalist die hem had geïnterviewd enkele van zijn dromen. Hij wilde gymnastiekleraar worden. En natuurlijk in de eerste divisie spelen.

Bron: uit Messi, Guillem Balagué, Kosmos Uitgevers, 2022